

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **CZ IZOLACE s.r.o.**
sídlem Blanická 834/140, 724 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2019 č. j. 38716/19/5100-41451-712241,
ve věci povolení posečkání úhrady daně

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2019 č. j. 38716/19/5100-41451-712241, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 21. 12. 2018 č. j. 3975882/18/3202-50523-810103, kterým bylo rozhodnuto o žádosti o povolení posečkáni úhrady daně podle ust. § 156 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“).
2. Žalobce v podané žalobě vznesl tyto žalobní body:
 - 1) Žalobce se žádostí o posečkáni platby pokuty domáhal získání času na uvážení ohledně své obrany proti exekuci a očekával, že rozhodnutí soudu na základě podané žaloby jej může této pokuty zbavit. Žalovaný svérázně aplikoval právo na skutkový stav, přičemž nedbal základní zásady správy daní. Žalovaný nevstřícně snižoval dobrou víru žalobce v rozhodnutí soudu na pouhé přesvědčení, které nenaplnuje důvodné očekávání (str. 31 napadeného rozhodnutí).
O dobré víře žalobce svědčí také argumentace v žalobě, jejíž kopii žalobce správci daně předložil. Žalobce má za to, že konkrétně doložené podání návrhu na zrušení pokuty soudu (správní žaloba – pozn. soudu) prokazuje důvodné očekávání žalobce, že bude úspěšný a právě tím naplňuje zákonem danou podmínku. Správci daně nepřísluší předjímat, že očekávání žalobce důvodné není. Žalobce v této souvislosti poukázal na jeho žaloby vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 8/2019 a sp. zn. 22 Af 24/2019.
 - 2) Žalovaný vadně posoudil druhou žádost žalobce o posečkáni, kterou považoval za odvolání (odst. 37 napadeného rozhodnutí). Žalovaný tak zkrátil právo žalobce na rozhodnutí v nestejně věci a případné uvážení opravného prostředku proti němu. Nová druhá žádost o posečkáni je podáním v jiné době a za jiných okolností. Je formulována po poradě se správcem daně tak, aby neobsahovala dříve vytýkané vady, pro které byla první žádost zamítnuta.
 - 3) Správce daně v prvostupňovém rozhodnutí argumentoval tím, že aby mohla být důvodnost žádosti řádně posouzena, musí být nejen tvrzena, ale také prokázána. Přitom zcela opomenul doloženou žalobu.
 - 4) Žalobce v odvolání nesprávně popsal, že nepřiměřeně krátká doba, v jaké padlo rozhodnutí, nedovolila včas žalobu doložit. Správce však před vydáním prvostupňového rozhodnutí prokazatelně žalobu měl doručenu, ale jako důvod ji nezohlednil. Toto své pochybení žalobce korigoval ve vyjádření ze dne 4. 8. 2019, které zaslal žalovanému.
 - 5) Žalobce má za to, že institut posečkáni je v rámci daňového řádu běžným nástrojem ochrany proti prodlení a nežádoucím důsledkům. Podmínky, které správce daně uvádí, se žalobci jeví jako vybočující z mezí daných zákonem, správce daně svérázně aplikuje základní zásady správy daně.
2. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že veškeré námitky žalobce považuje za nedůvodné, přičemž odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a předložené správní spisy. S argumentací žalobce v odvolání založenou na jeho očekávání, že pokuty uložené mu správcem daně za opožděná podání kontrolních hlášení budou Krajským soudem v Ostravě zrušeny, se žalovaný vypořádal v bodech 20 – 23 a 30 – 32 napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále poukázal na konstantní judikaturu správních soudů, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 8. 2015 č. j. 3 Afs 94/2015-62. Dále poukázal také na rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2018 č. j. 6 Afs 145/2018-27,

v němž NSS potvrdil, že důvodem pro posečkání úhrady daně nemůže být soudní řízení o přezkumu rozhodnutí správního orgánu, jemuž svědčí presumpce správnosti. Obdobně judikoval také Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci v rozsudku ze dne 22. 5. 2019 č. j. 65 Af 24/2018-73. Ve smyslu označené judikatury má žalovaný za to, že v dané věci postupoval v souladu se zákonem, pokud nepřistoupil na argumentaci žalobce. Žalovaný připomněl, že rozhodnutí o uložení pokuty za opožděná podání kontrolních hlášení byla pravomocná a žalovaný byl povinen z nich vycházet při rozhodování o posečkání a to do doby, než by byla případně krajským soudem zrušena. V této souvislosti zmínil, že ve věcech sp. zn. 22 Af 8/2019 a sp. zn. 22 Af 24/2019 krajský soud rozhodl o zamítnutí žalob. Podle žalovaného neobstojí ani námitka žalobce, že byl v dobré víře, jelikož správce daně pokutu za totéž jednání neudělil vždy. V případě žádosti o posečkání je podstata věci jinde. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2019 č. j. 22 Af 46/2018-81 ve věci EFE cz, s.r.o. (kdy jednatelem uvedené společnosti a jednatelem žalobce je totožná osoba), v němž krajský soud uvedl, že u daňového subjektu nemůže založit legitimní očekávání to, že v případě předchozího porušení jeho zákonných povinností správce daně nekonal, ač konat měl. K námitce, že opakovaná žádost žalobce byla posouzena žalovaným nesprávně jako odvolání, žalovaný poukázal na body 36 a 38 napadeného rozhodnutí, kde se s totožnou odvolací námitkou vypořádal. Druhá žádost žalobce nebyla rozhodně podáním „v jiné době a za jiných okolností“, nebylo kráceno jeho právo na „obdržení rozhodnutí v nestejné věci“. Z obsahu správního spisu i z rozhodnutí o odvolání je zřejmé, že jak první žádost tak i druhá se vztahují k posečkání s úhradou totožných pokut za opožděná podání kontrolních hlášení. Žalovaný zdůraznil běžnou správní praxi v obdobných situacích, jejíž opodstatněnost plyne ze zásady hospodárnosti a z logiky věci, že daňové orgány nevedou paralelně dvě řízení o posečkání ve vztahu k téže dani.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Žalobce v doplnění žaloby doručeném krajskému soudu dne 30. 3. 2020 uvedl, že předkládá nový důkaz a sice rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2020 č. j. 22 Af 8/2019-50 ve věci pokuty za opožděné kontrolní hlášení, jež „příčinně souvisí s povolením posečkání“. Soud žalobu zamítl, ale v odst. 11 rozsudku přisvědčil žalobci v tom, že *„postup správce daně v období od ledna 2016 do července 2017 a v období následujícím je diametrálně odlišný. Je pravdou, že benevolence nebo snad opomenutí správně daně v předchozím období mohla v žalobci vyvolat přesvědčení, že jím aplikovaný postup není v rozporu se zákonem....“*. Podle žalobce tím soud uznal jeho subjektivní dobrou víru. Žalobce dále připomněl, že dne 26. 11. 2018 poprvé požádal o posečkání s placením pokuty. V žádosti uvedl, že se chystá podat proti rozhodnutí správní žalobu a ještě před rozhodnutím o posečkání správci daně žalobu zaslal. Správce daně první žádost o posečkání zamítl a s doloženou žalobou se nevypořádal. Zákon však předpokládá, že pokud podání nemá předepsané náležitosti, správní orgán pomůže podateli nedostatky odstranit nebo ho k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. To se nestalo, což žalobce vnímá jako zkrácení svých práv. Dále žalobce uvedl, že doposud správce daně nerozhodl o druhé žádosti o posečkání, ani žalobce nevyrozuměl o tom, jak s žádostí nakládal. Dále žalobce zdůraznil, že správní orgán vede úřední evidenci výsledků hospodaření na základě přiznání k dani z příjmů a přiznání k DPH, kde několik po sobě jdoucích let žalobce vykazuje ztráty. Od správce daně se podle daňového řádu očekává, že v rámci nové druhé žádosti o posečkání

použije vlastní úřední evidenci, což se nestalo, takže žalobci nebyla poskytnuta adekvátní pomoc. I tím se cítí zkrácen na svých právech. Žalobce má obavu, že takový postup správního orgánu může být účelový. Postup správního orgánu žalobce nadmíru zatížil a vytvořil mu zbytečné náklady. Svérázné postupy žalovaného by neměly být přičítány k tíži žalobce. Správní orgán má povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře. Není v jeho působnosti předjímat rozhodnutí soudu v neprospěch daňového subjektu, tím spíše, když je žalovanou protistranou. Žalobce má za to, že nastaly podmínky, aby dostal úlevu posečkání platby pokuty.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i správní řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s.ř.s.“) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.
6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že správci daně byla dne 26. 11. 2018 doručena žádost žalobce o posečkání, kterou žádal o posečkání s úhradou pokut dosud vyměřených za srpen, listopad, říjen 2017 a únor, duben, květen, červenec, srpen 2018 a to „do chvíle řádného prošetření“. Žalobce dále uvedl, že se domnívá, že finanční správa uděluje pokuty nesprávně a proti rozhodnutím chystá podání správní žaloby. Správce daně rozhodnutím ze dne 21. 12. 2018 č. j. 3975882/18/3202-50523-810103 žádost žalobce o posečkání úhrady daně zamítl a v odůvodnění uvedl, že argumentace o nesprávnosti udělování pokut je irelevantní, neboť odvolací finanční ředitelství jako odvolací orgán odvolání proti platebním výměrům na pokutu za srpen 2017 zamítl a napadená rozhodnutí potvrdil. Dále správce daně poukázal na zásadu vstřícnosti a spolupráce s tím, že se pokusil při osobním jednání s daňovým subjektem dne 26. 11. 2018 upozornit na to, že žádost je nutné o tyto důvody doplnit. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání doručené správci daně dne 1. 1. 2019. Dne 7. 1. 2019 podal žalobce podání označené „Nová žádost o posečkání“, z něhož nad rámec předchozího podání vyplývá pouze to, že správní žaloba byla již podána. Dne 21. 1. 2019 žalobce správci daně doručil doplnění žádosti o posečkání ze dne 7. 1. 2019, v němž uvedl doplnění důvodů dle § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu, *„kdy neprodlená úhrada by znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu. Jsme přesvědčeni, že udělovat nám pokuty není správné.“* Žalovaný písemností ze dne 22. 7. 2019 č. j. 30170/19/5100-41451-712241 seznámil žalobce se zjištěnými skutečnostmi a vyzval jej k vyjádření se v rámci odvolacího řízení. Žalobce reagoval písemným vyjádřením doručeným žalovanému dne 4. 8. 2019, v němž uvedl, že nové podání sepsal tak, aby neopakoval dříve vytýkané pochybení, pro které byla jeho předešlá žádost zamítnuta. K novému podání také přiložil žalobu a zaplatil další poplatek. Také správce daně osobně navštívil a žádal o vstřícnost. Dále uvedl, že dne 21. 1. 2019 novou žádost doplnil podle toho, co správce daně označil za příhodné. Podání nové žádosti mělo být podle žalobce vyřízeno v rámci zcela nového řízení a nemělo být doplněno k žádosti předešlé. Žalobce zdůraznil své přesvědčení, že podání správní žaloby naplňuje pojem důvodného očekávání úplného zániku povinnosti hradit pokutu. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
7. Podle ust. § 156 odst. 1 daňového řádu, na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popř. rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“),

- a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,
- b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na výživu odkázaných,
- c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,
- d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo
- e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.

8. Citované ustanovení daňového řádu představuje instrument umožňující úhradu daně a příslušenství posečkat stanovením náhradní lhůty splatnosti nebo jejím rozložením do splátek. Důvody pro posečkání zohledňují především sociální a hospodářské aspekty, přičemž rozhodující bude vždy správní uvážení v konkrétním případě. Podmínkou vyhovění žádosti o posečkání je, že by neprodlená úhrada byla spojena pro daňový subjekt s vážnou újmou nebo, že by nebylo možné vybrat od daňového subjektu celý nedoplatek najednou z jiných důvodů; posečkání lze také povolit v případě, že lze předpokládat, že povinnost platit daň částečně či úplně zanikne. Správce daně je ve svém rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu (srov. *Důvodová zpráva k daňovému řádu*).
9. Základem postupu správce daně v případě podání žádosti o posečkání ve smyslu ust. § 156 daňového řádu je pravidlo, že správce daně je při rozhodování o takové žádosti vázán návrhem daňového subjektu. Ten je povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky. Důkazní povinnost zde leží na žadateli, který se beneficia při úhradě daně domáhá. V posuzované věci žalobce v žádosti ze dne 26. 11. 2018 toliko uvedl svůj názor, že orgány finanční správy mu udělují pokuty nesprávně a dále, že proti označeným rozhodnutím připravuje podání správní žaloby.
10. Správní orgán v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že žádost žalobce neobsahovala žádnou informaci o tom, z jakého důvodu je posečkání daně žádáno (ust. § 156 odst. 1 písm. a) – e) daňového řádu). Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí rovněž plyne, že správní orgán 1. stupně se při osobním jednání s daňovým subjektem dne 26. 11. 2018 (den podání žádosti – pozn. soudu) pokusil žalobce upozornit na to, že žádost je nutné o tyto důvody doplnit. Jedná se o postup neformální, který není v obsahu správního spisu nijak dokumentován. Rovněž není ze správních spisů předložených žalovaným seznatelné, k jakému dni byla správci daně předložena kopie podané správní žaloby. Její podání, příp. obsah správní orgán 1. stupně ve svém rozhodnutí z pohledu existence důvodů podání žádosti nevyhodnotil.
11. Nedostatky postupu správce daně 1. stupně však byly odstraněny v odvolacím řízení. Z ust. § 116 daňového řádu mj. plyne, že ve vztahu k pochybením prvostupňového správce daně má podle daňového řádu odvolací daňové řízení nejen povahu přezkumnou, ale i nápravnou, což znamená, že v odvolacím daňovém řízení mohou být odstraněny a napraveny téměř veškeré procesní vady a odvolací orgán je oprávněn ke všem úkonům, jimiž je oprávněn zjišťovat skutkový stav věci správní orgán prvního stupně. K tomu také došlo v posuzované věci, kdy žalovaný písemností *seznámení se zjištěnými skutečnostmi* ze dne 22. 7. 2019 č. j. 30170/19/5100-41451-712241 seznámil podle ust. § 115 odst. 2

daňového řádu žalobce se skutečnostmi zjištěnými v rámci odvolacího řízení a vyzval jej k vyjádření se. V této písemnosti seznámil žalobce s odlišným právním názorem a hodnocením předložených důkazních prostředků (odst. 12 a násl. seznámení), když v obsahu podané žádosti ze dne 26. 11. 2018 shledal důvod pro posečkání podle ust. § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu v návaznosti na podanou žalobu ve správním soudnictví. Žalovaný rovněž posoudil nově tvrzený důvod pro posečkání (v odvolání žalobce) podle ust. § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Žalobce na obsah sdělení reagoval vyjádřením doručeným žalovanému dne 4. 8. 2019. Své závěry ze sdělení zopakoval žalovaný také v napadeném rozhodnutí (viz především odst. 19 – 23 napadeného rozhodnutí).

12. Soud nesdílí názor žalobce, že jeho důvodné očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň (pokutu) ve smyslu ust. § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu lze spatřovat v podané správní žalobě. Jak judikoval NSS např. v rozsudku sp. zn. 1 Afs 280/2017 *„úspěšnost každého sporu pro daňový subjekt lze až do rozhodnutí o tomto sporu soudem toliko odhadovat, nikoliv kvalifikovat jako důvodné očekávání částečného nebo úplného zániku daňové povinnosti“*. Samotné podání správní žaloby proto nepředstavuje prostor pro předpoklad zákonného důvodu žádosti o posečkání ve smyslu ust. § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v soudním řízení o přezkumu rozhodnutí správního orgánu svědčí napadenému rozhodnutí presumpce správnosti až do rozhodnutí soudu. Ze skutečnosti, že byla podána správní žaloba proto nelze důvodně dovozovat naplnění podmínky ust. § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Zcela irelevantní pro postup správního orgánu v řízení o žádosti o posečkání je pak vlastní žalobní tvrzení.

13. Krajský soud na základě výše uvedeného nedospěl ani k závěru, že by žalovaný v odvolacím řízení nedbal základních zásad správy daní. Soud zdůrazňuje, že žalobce nekonkretizoval, kterou ze základních zásad správy daní má na mysli, a proto považuje obecné vypořádání takto vznesené námitky za dostačující.

13. Na základě uvedeného krajský soud neshledal důvodným první, třetí a čtvrtý žalobní bod.

14. V druhém žalobním bodě žalobce brojí proti způsobu, jakým žalovaný posoudil druhou žádost žalobce o posečkání, když je považoval za součást odvolání. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání dne 1. 1. 2019. Následně dne 7. 1. 2019 podal podání označené „nová žádost o posečkání“, kterou doplnil podáním ze dne 21. 1. 2019, v němž uvedl nad rámec dosud tvrzeného, že neprodlená úhrada *by znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu*. Porovnáním žádosti ze dne 26. 11. 2018 a „nové žádosti“ ze dne 7. 1. 2019 soud zjistil, že „nová žádost“ se liší pouze sdělením žalobce, že správní žaloba byla již podána. Z uvedeného sledu úkonů žalobce má krajský soud za to, že žalovaný nemohl postupovat jinak, než učinil. Podání označené žalobcem „nová žádost o posečkání“ bylo učiněno v průběhu odvolacího řízení, a to v době, kdy o odvolání nebylo dosud rozhodnuto. Písemnost ze dne 7. 1. 2019 se ničím podstatným neliší od předchozí žádosti, když se týká týchž rozhodnutí správce daně a požaduje shodně posečkání s úhradou. Rozvedeny nebo změněny nejsou ani tvrzené důvody. Obě žádosti jsou stejně kusé, obecné a mimořádně stručné. Krajský soud se plně ztotožňuje s postupem žalovaného, který odpovídá nejen

zásadě hospodárnosti, ale také základnímu procesnímu principu, jenž je společný pro všechna správní i soudní řízení, a to *překážce litispendence*, která je vyjádřením *zásady ne bis in idem (ne dvakrát v téže věci)*. V praxi to znamená, že pokud již nějaké řízení probíhá, brání tato skutečnost zahájení dalšího řízení v téže věci, tj. ve věci dané identickým předmětem řízení a identickými účastníky řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2013 č. j. 6 Ads 139/2012-58). Je proto nutno odmítnout názor žalobce, že žalovaný postupem, kdy v „nové žádosti“ shledal doplnění odvolání, zkrátil žalobcovo právo na další rozhodnutí. Taková situace nenastala z důvodu identity předmětu obou žádostí a identity žalobce jako podatele. Krajský soud proto ani druhý žalobní bod důvodným neshledal.

- 15.K pátému žalobnímu bodu, který vyznívá velmi obecně, krajský soud ve stejné rovině toliko konstatuje s odkazem na již shora uvedené, že žalovaný při aplikaci institutu posečkání nevybočil ze zákonných mezí, jeho postup byl plně v souladu s daňovým řádem a nebyly jím porušeny ani základní zásady správy daní.
- 16.V doplnění žaloby ze dne 3. 3. 2020 rozšířil žalobce své tvrzení o odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2020 č.j. 22 Af 8/2019-50, jímž byly zamítnuty jeho žaloby směřující proti uloženým pokutám za opožděná kontrolní hlášení. Z žalobcem citované části rozsudku lze podle jeho názoru dovodit, že soud uznal subjektivní dobrou víru žalobce. K tomu uvádí soud, že citovaná pasáž označeného rozsudku je jednak vytržena z kontextu obsahu rozsudku a především se vztahuje k postupu žalobce při podávání kontrolních hlášení V citovaném textu proto nelze spatřovat naplnění podmínky ust. § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Soud v obecné rovině podotýká, že odůvodnění jakéhokoli rozhodnutí, soudní rozsudek nevyjímaje, je nezbytné vždy vnímat komplexně v jeho celistvosti, jednotlivé závěry posuzovat ve vzájemných souvislostech. Jednotlivé části rozhodnutí nelze vytrhovat z kontextu zbývajících a samostatně je interpretovat. Takový přístup téměř vždy zkresluje závěry v rozhodnutí obsažené, vede k jejich mylné interpretaci a zpravidla vyznívá zcela účelově. Tak je tomu i v případě žalobcova tvrzení.
- 17.V doplnění žaloby žalobce dále namítl, že jej správce daně nevyzval k doplnění podání a nepomohl mu odstranit nedostatky, čímž jej zkrátil na jeho právech. Podání učiněné před správcem daně však nelze posuzovat optikou ust. § 37 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), protože ve smyslu ust. § 262 daňového řádu se správní řád při správě daní nepoužije, když procesním předpisem daňového řízení je právě daňový řád. Daňový řád v ust. § 74 upravuje postup správce daně v případě odstraňování vad podání, který však platí jen pro ty případy, kdy pro vady není podání způsobilé k projednání, nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, nebylo učiněno stanoveným způsobem nebo nebylo učiněno ve stanoveném formátu nebo struktuře. Takové vady žalobcovo podání neobsahovalo, a proto nebyl důvod pro postup podle tohoto ustanovení. Obsahově pak bylo podání žalobce ze dne 26. 11. 2018 vypořádáno, včetně jeho doplnění ze dnů 7. 1. a 19. 1. 2020 žalovaným v napadeném rozhodnutí (odst. 19 - 23). Tomu předcházela postup souladný s ust. § 115 odst. 2 daňového řádu, žalobce měl možnost se k závěrům žalovaného vyjádřit a této možnosti také využil (podání ze dne 22. 7. 2020). Soud proto uzavírá, že ke zkrácení žalobcových práv v souvislosti s vypořádáním jeho podání nedošlo. Z ustálené judikatury správních soudů je dovoditelné, že v případě, pokud nebyly důvody žádosti prokazatelně doloženy, není správce daně povinen žadateli sdělit, že neunesl důkazní břemeno, případně jej vyrozumět

o tom, jaké důkazní prostředky by měl ke své žádosti předložit. Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě daně je výhradně v dispozici daňového subjektu a je tudíž plně na něm, aby svoji žádost komplexně zdůvodnil a předložil k uvedeným důvodům nezbytné důkazní prostředky. Je to daňový subjekt, který nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, bude správce daně nucen žádost zamítnout (srov. rozsudek NSS sp. zn. 3 Afs 74/2014). V této souvislosti soud doplňuje, že také tvrzení žalobce uvedené v doplnění žádosti ze dne 19. 1. 2020, že *úhrada by znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu* je natolik obecné, že z něj nelze dovodit nic jiného než, že je podřaditelné pod důvod podle ust. § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu a jako s takovým se s ním žalovaný rovněž vypořádal (viz odst. 19 napadeného rozhodnutí).

18. Pokud žalobce v doplnění žaloby dále poukázal na skutečnost, že je to správce daně, který vede úřední evidenci výsledků hospodaření žalobce na základě přiznání k dani z příjmů a přiznání k DPH, kde žalobce vykazuje ztráty, a proto měl z této vlastní úřední evidence vycházet, nelze se s tímto názorem žalobce ztotožnit. Správní soudy v dostupné judikatuře konstantně zastávají názor, že správce daně je při rozhodování o žádosti o povolení posečkáni daně vázán návrhem daňového subjektu (srov. např. rozsudky NSS sp. zn. 3 Afs 74/2014 nebo 3 Afs 94/2015). Je to žalobce, kdo je povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkáni a současně předložit důkazní prostředky. Po správci daně nelze požadovat, aby k nijak konkrétně uplatněným důvodům žádosti měl povinnost vyhledat důkazy v daňovém spise. Pro žadatele platí v řízení o posečkáni úhrady daně povinnost prokázat svá tvrzení podle § 92 odst. 3 daňového řádu, a proto nelze požadovat po žalovaném, aby sám vyhledal nijak neoznačené důkazy v daňovém spise (srov. rozsudek NSS sp. zn. 3 Afs 94/2015). Ani toto žalobní tvrzení proto krajský soud důvodným neshledal.
19. Na základě výše uvedené právní argumentace krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému v soudním řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 31. srpna 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

